

Opiniestuk Johan Depoortere: Hoe zionisten de Holocaust 'ontdekten'

De Standaard, dinsdag 21 januari 2020, p.34

Dat vaak naar de slachtoffers van de Holocaust wordt verwezen om het zionisme te verdedigen, stuit Johan Depoortere tegen de borst. Velen onder hen waren tegen die beweging.

De doden spreken niet. De miljoenen Joden die door de nazi's werden vermoord, protesteren dus niet als ze worden gebruikt om een ander onrecht goed te praten: een regime dat discriminatie en apartheid in de wet heeft gebeiteld. In zijn interview verwijst N-VA-politicus André Gantman naar het tragische lot van zijn familie en van alle Joden, om dan antizionisme gelijk te stellen met antisemitisme (DS 18 januari). Dat betekent dat de zes miljoen Palestijnen die onder Israëliisch bestuur leven en het zionisme verwerpen, gebrandmerkt worden als Jodenhaters. Dat een volk dat part noch deel had aan de uitmoording van de Europese Joden door de nazi's de prijs moet betalen voor die misdaad of van antisemitisme beschuldigd wordt.

De Palestijnen haten het zionisme niet omdat ze de Joden haten, maar omdat ze in naam van die ideologie uit hun huis en van hun grond werden verdreven, omdat ze staatlozen of vluchtelingen zijn, of tweederangsburgers in hun eigen land. Het zionisme heeft hun dorpen vernietigd, heeft hen beroofd van hun materiële bezittingen en van hun identiteit en hun geschiedenis. Hun zelfbeschikkingsrecht is hun bij wet ontnomen.

Zwart schaap

Dat de vermoorde Joden voor de kar worden gespannen van een ideologie waar ze in grote mate tegen waren, is een belediging voor alle slachtoffers van de massamoord. Tot aan de opkomst van de nazi's en de uitroeiing van de Europese Joden was het zionisme de ideologie van een minderheid onder hen. De felle kritiek op het zionisme kwam tot aan de Eerste Wereldoorlog zelfs meer uit de hoek van Joden dan van niet-Joden.

De beweging die Theodor Herzl in 1897 had opgericht, kreeg zware tegenwind van de liberale Joodse bovenlaag in de westerse landen en van religieuze hervormers en orthodoxe en ultraorthodoxe Joden. Ook de seculiere Joden, in tsaristisch Rusland ter linkerkant verenigd in de Bund, en later de communisten waren felle tegenstanders van het zionisme, dat ze als een reactionaire, kleinburgerlijke en utopische beweging zagen. Zij verweten de zionisten onder andere dat ze het antisemitisme in Europa in de hand werkten.

Niet ten onrechte. Herzl zelf schreef in zijn dagboek: 'De antisemieten zullen onze meest betrouwbare vrienden zijn, en de antisemitische landen onze bondgenoten.' Hij geloofde dat de regeringen van antisemitische landen de zionisten zouden helpen om hun eigen land te creëren, om zo af te zijn van de Joden.

De Amerikaanse politicoloog Norman Finkelstein heeft net als André Gantman familie verloren in de vernietigingskampen. Zijn ouders overleefden Auschwitz en Majdanek, maar al zijn andere familieleden werden door de nazi's vermoord. Toch trekt Finkelstein andere conclusies uit die tragische geschiedenis. In zijn boeken, conferenties en journalistiek werk hekelt hij de misdaden van Israël, de voortdurende schendingen van de mensenrechten en het internationale recht, de onderdrukking van de Palestijnen en de bij wet vastgelegde apartheid. Hij noemt de behandeling van de bevolking van de Gazastrook door Israël 'een van de meest afschuwelijke en aanhoudende campagnes van collectieve straffen in de moderne geschiedenis'. Maar het is vooral zijn aanklacht over het misbruik van de Holocaust door Israël die hem tot het zwarte schaap van de zionisten en tot persona non grata in dat land heeft gemaakt.

Zeep

Dat de Holocaust zo'n centrale plaats inneemt in de propaganda van de zionistische staat, is relatief nieuw. Het woord zelf is pas wereldwijd ingeburgerd geraakt in 1978, door de Amerikaanse tv-reeks Holocaust. Die heeft in aanzienlijke mate bijgedragen tot de beeldvorming over wat in de Joodse traditie de 'Shoah' wordt genoemd.

In de eerste jaren na de oorlog was de massamoord op de Europese Joden een taboe in Israël. In zijn boek *The seventh million* beschrijft de Israëlische historicus Tom Segev hoe de overlevenden na de oorlog allesbehalve welkom waren in Israël. David Ben-Gurion, de vader des vaderlands, noemde ze 'slechte mensen': als ze de genocide overleefd hadden, dan waren het of collaborateurs of profiteurs die hun hachje hadden gered ten koste van anderen. Een erger verwijt was dat ze zich niet verzet hadden: dan moesten het wel zwakkelingen zijn die zich als schapen naar de slachtbank hadden laten leiden. Dat in tegenstelling tot de pioniers van de staat Israël, die de 'nieuwe Joodse mens' zouden creëren die sterk is en zich niet langer laat onderdrukken. Er was een ruim verspreid scheldwoord dat voor de overlevenden van de kampen werd gebruikt, zegt Segev in een BBC-interview. Dat woord was 'zeep'.

De verandering kwam in het begin van de jaren 60, toen de nazi Adolf Eichmann in Argentinië; werd ontdekt en naar Israël werd ontvoerd. Het Eichmannproces confronteerde de Joods-Israëlische bevolking met een geschiedenis die ze het liefst van al wou vergeten. Het was bovendien de gedroomde gelegenheid om de wereld ervan te overtuigen dat steun aan Israël onontbeerlijk is om een nieuwe Holocaust te voorkomen.

Na de Zesdaagse Oorlog in 1967, die niet langer werd gezien als een 'verdedigingsoorlog', verloor Israël een goed deel van de sympathie die het tot dan vrijwel onverdeeld had genoten van links en rechts in de westerse wereld. De propagandawaarde van de mythe van 'David tegen Goliath' - het kleine Israël tegen zijn machtige Arabische burens - leek uitgewerkt. Vanaf dat moment speelden de Israëlische propaganda en de verdedigers van het zionisme ongeremd de Holocaustkaart. Ook in ons land.

[Opiniestuk Cathy Berx : Wie vrede wil moet Israëls bestaansrecht erkennen](#)

Webstek gouverneur Cathy Berx, donderdag 30/01/2020

Dat Johan Depoortere (DS 21 januari) zich het lot van de Palestijnen aantrekt, is uiteraard legitiem. Maar de manier waarop hij het doet roept vragen op, waarop ik, na mijn terugkeer van een bezoek aan Israël toch graag wil ingaan.

Om te beginnen stelt hij het voor alsof in de negentiende eeuw, de eeuw van de gedachte van de natiestaat waartoe ook het zionisme behoort, de idee van een Joodse staat weinig aanhang genoot bij de Europese Joden. Dat klopt niet. Vele Joden waren blij met een plaats van toevlucht waar ze aan de moordende pogroms en andere vormen van geweld en vervolging in Europa konden ontsnappen. Het is waar dat een zeer geïntegreerde Centraal-Europese Joodse elite niets zag in een Joods thuisland. Dat was omdat die elite zich als wezenlijk Europees beschouwde, of omdat haar, aanzienlijke, revolutionaire component niet geloofde in nationale maar in klasse-solidariteit. Wie kon toen, in de beschaving van Bach en Goethe, de gruwel van de Holocaust zien aankomen? De ontdekking van die barbarij heeft de steun aan het oudere zionistische streefdoel zeer zeker sterk aangezwengeld, en aldus ook tot de VN-resolutie geleid die het bestuurlijke district Palestina verdeelde in een Joodse en een Arabische staat.

Over de onuitgesproken drijfveer en het ultieme doel van Johan Depoortere heb ik nog meer vragen. Onderschrijft hij de politieke doelstelling van niet alleen de Palestijnse organisatie Hamas maar van een aantal landen in het Midden-Oosten, namelijk de vernietiging van de staat Israël? Verwerpt hij het bestaansrecht van Israël, en dus de betreffende VN-resolutie?

Wie de kans grijpt om Israël intensief en zonder vooroordelen te bezoeken en gesprekken te voeren met Joodse en Arabische Israëli's, en met bewoners van de Palestijnse gebieden, kan niet anders dan ontgoocheld zijn over de zeer eenzijdige beeldvorming door Depoortere. Zonder volledig te zijn:

1. Israël trok zich in 2005 volledig terug uit Gaza, zoals door de VN geëist. Prompt brak geweld uit in dat gebied tussen diverse Palestijnse organisaties. Gaza wordt nu gedomineerd wordt door Hamas en Islamic Jihad die hun onderlinge machtsstrijd onder meer uitvechten via aanvallen op Israël.
2. Om zich te beschermen tegen jihadi's die Israël op steeds nieuwere manieren blijven bestoken en/of het grondgebied van Israël willen binnendringen, bewaakt Israël streng zijn grens met de Gazastrook. Egypte doet exact hetzelfde. Even terzijde, in de jaren 70 wilde Israël de Gazastrook overdragen aan Egypte. President Sadat bedankte vriendelijk en beschouwde Gaza liever als een probleem van en voor Israël.
3. Uit de Gazastrook worden nog steeds zeer geregeld raketten en ballonnen met (brand) bommetjes naar Israël afgevuurd.
4. Omgekeerd voorziet Israël mensen in de Gazastrook dagelijks en permanent van water, stroom, voedsel en cement.
5. Elk jaar krijgen kinderen en volwassenen uit Gaza en de Westelijke Jordaanoever de dure medische zorgen in Israël dat ook artsen uit de Palestijnse gebieden verder opleidt, traint en vorming geeft.
6. De levensverwachting in de Palestijnse gebieden ligt hoger dan in de meeste andere Arabische landen en ligt in dezelfde verhouding als het verschil in levensverwachting tussen hoog –en laaggeschoolden in het rijke westen.
7. Gemengde teams van Joodse en Arabische Israëli volgen de dreiging aan de grenzen op de voet op. De ongerustheid over de strategie en systematische inmenging van Iran is buitengewoon groot.

Die ongerustheid is begrijpelijk. Iran bepleit openlijk de verdwijning van Israël. Het is prominent aanwezig in het buurland Syrië, steunt de Palestijnse Hezbollah en Hamas die het streefdoel delen van de vernietiging van Israël. Men kan het Israëlisch-Palestijns conflict dan ook niet los zien van bredere, uiterst complexe context in het Midden-Oosten. Eigenlijk wil Israël, wil iedereen in Israël boven alles vrede. Maar de eerste voorwaarde is de erkenning van Israëls recht om te bestaan. Laat dat bestaansrecht ondubbelzinnig erkend worden in de regio dan komt permanente vrede tussen Israël en de Palestijnen veel dichterbij. Om het met wijlen Amos Oz te zeggen: 'Als ik het nog meemaak dat de staat Israël en de staat Palestina fatsoenlijke burens zijn zonder onderdrukking, zonder uitbuiting, zonder bloedvergieten, zonder terreur, zonder geweld, dan ben ik tevreden'. Hij heeft het niet meer mogen meemaken, net zomin als zijn verdiende Nobelprijs.

Helaas is niet iedereen bereid af te zien van een zwart-wit plaatje, en oog te hebben voor de complexiteit van die moeilijke, gelaagde, maar ook zo boeiende regio. Een van mijn gidsen in Israël, die samen met een Palestijnse vriend een boek schrijft over Israël en Palestina, vertelde de volgende anekdote tijdens een Joods-Arabisch overleg dat ik bijwoonde: 'Ik probeerde aan een Britse, linkse, onvoorwaardelijke militante voor de Palestijnse zaak de nuances van de werkelijkheid aan te tonen, en toen zei ze: *please, do not confuse me with facts and reality*'.

Als neutrale gouverneur waag ik me met dit opinieartikel op glad ijs, dat besef ik. Maar soms is zwijgen geen optie. Net als mijn voorgangers, onderhoud ik zeer goede contacten met alle gemeenschappen in Antwerpen en dus zeker ook met de Joodse in al haar verscheidenheid. Zo mogelijk neem ik deel aan elke herdenking die de gemeenschap met veel recht en rede, maar vooral ook veel ingetogenheid en respect blijft organiseren. Zij doet dat met volgende streefdoelen: blijven gedenken, om nooit te herhalen; respect betuigen aan de miljoenen doden die op industriële wijze werden vernietigd door nazi-Duitsland en zo ook steun aan alle families die dierbaren verloren in de Holocaust; dankbaarheid uitspreken aan en voor allen die, op gevaar van eigen leven, Joodse kinderen en families hebben verborgen en zo gered van de gruweldood. Van politieke recuperatie was en is nooit sprake. Ook niet op de indrukwekkende herdenking van de 75ste verjaardag van de bevrijding van Auschwitz, vorige week in Yad Vashem.

Cathy Berx
Gouverneur provincie Antwerpen

Van: Johan Depoortere <jdpwash@gmail.com>

Verzonden: vrijdag 7 februari 2020 16:00

Aan: Kabinet van de Gouverneur <kabinet.gouverneur@provincieantwerpen.be>

Onderwerp: Opinie: "Wie vrede wil moet Israëls bestaansrecht erkennen" – Cathy Berx

Geachte mevrouw Berx,

U hebt het nodig gevonden om mij in het blad van het Forum der Joodse Organisaties verdacht te maken door vragen te stellen over mijn "zeer eenzijdige beeldvorming" en mijn "onuitgesproken drijfveer en ultieme doel." U lijkt daarmee te suggereren dat ik iets anders bedoel dan legitieme kritiek op de staat Israël en het zionisme. Ik zou het zeer waarderen als u mij zou uitleggen wat die "onuitgesproken drijfveer" en dat "ultieme doel" dan wel zouden kunnen zijn. U stelt zelf in uw bijdrage dat u zich "als neutrale gouverneur op glad ijs waagt." Daar hebt u gelijk in, sterker nog: u glijdt op dat ijs fataal uit door totaal kritiekloos het tot op de draad versleten refrein van de zionistische propaganda over te nemen.

Het zou weinig zin hebben op al uw punten te antwoorden maar laat ik beginnen met wat u niet vertelt: namelijk hoe Israëlische scherpschutters sinds 2018 ongeveer 300 Palestijnen hebben gedood die deelnamen aan de wekelijkse "Mars van de terugkeer." Onder hen journalisten, fotografen, hulpverleners, kinderen en gehandicapten (minstens één in een rolstoel.) Geen woord ook in uw bijdrage over het rapport van de Mensenrechtenraad van de Verenigde Naties dat in mei vorig jaar na onderzoek door een onafhankelijke commissie vaststelde dat in 2018-2019 alleen 189 Palestijnen onder wie 35 kinderen omkwamen en meer dan 6000 werden gewond "doordat het leger met scherp schoot op ongewapende demonstranten." De conclusie van het [rapport](#) luidt dat "het Israëlische leger Palestijnen heeft gedood en verminkt die geen gevaar vormden voor anderen, noch direct deelnamen aan vijandelijkheden."

De Joodse auteur en politicoloog Norman Finkelstein, die bijna zijn hele familie in de Shoah heeft verloren, noemt de behandeling van de bevolking van de Gazastrook door Israël "één van de afschuwelijkste en aanhoudende campagnes van collectieve straffen in de moderne geschiedenis." De Verenigde Naties voorspelden acht jaar geleden al dat Gaza door de Israëlische blokkade in 2020 onleefbaar zou worden. De feiten vandaag bevestigen die sombere voorspelling.

Dat Israël “dagelijks de Gazastrook voorziet van water, stroom, voedsel en cement” moet als een bittere grap worden beschouwd. Het grondwater van Gaza is ondrinkbaar, elektriciteit is er slechts enkele uren per dag en de economie van de strook wordt op alle mogelijke manieren door Israël gefnuikt. (Zie onder andere de uitstekende reportage van Martijn Lauwens in De Morgen van zaterdag 1 februari.)

Dov Weissglass, een adviseur van de toenmalige premier Ehud Olmert formuleerde op een cynische manier wat de bedoeling was van de blokkade die in 2006 werd ingesteld. “Het is net als een afspraak bij de diëtist,” zei Weissglass in een interview met de krant Haaretz. “De Palestijnen (van Gaza) zullen vermageren, maar ze zullen niet sterven.” Na drie jaar juridische strijd kreeg de Israëlische mensenrechtenorganisatie Gisha in 2012 inzage in een document, “Red Lines,” genaamd waarin het ministerie van Defensie liet berekenen hoeveel calorieën er voor de inwoners van Gaza per dag nodig zijn om ondervoeding te voorkomen. Die cijfers werden dan vertaald in aantallen vrachtladingen die elke dag Gaza binnen mogen. Volgens het ministerie van Volksgezondheid waren dat 170 vrachtwagens per dag. De militaire autoriteiten negeerden de cijfers van Volksgezondheid en beperkten het aantal vrachtwagens tot minder dan de helft: 67. Vóór de blokkade reden elke dag 400 vrachtwagens met voedingsmiddelen de Gazastrook binnen.

De terugtrekking uit Gaza door Ariel Sharon in 2005 was geen cadeau voor de Palestijnen maar een onderdeel van Sharons Apartheidspolitiek. De kost voor het handhaven van 8000 settlers in Gaza woog volgens de toenmalige premier niet op tegen de baten. In het jaar van de terugtrekking groeide het aantal settlers: 14500 kwamen erbij op de Westbank, waardoor de 8000 van Gaza ruimschoots werden gecompenseerd. Maar Sharon had nog een belangrijker motief: namelijk de vrees voor de “demografische tijdbom.” Door het “verlies” van 1,3 miljoen Arabieren in het bezette Gaza kon de demografische dreiging – een Arabische meerderheid – weer even worden afgewenteld. De bezetting van Gaza nam een andere vorm aan: Israël houdt de controle over het luchtruim, de landgrenzen en de kustwateren. Het bepaalt wie en wat hoe en wanneer het gebied binnen of buiten mag en gebruikt die controle geregeld als vergelding en straf. Sinds 2006, toen Hamas aan de macht kwam, werd Gaza een *maximum security* openluchtgevangenis. Dat zeg ik niet, dat zegt onder andere de gerespecteerde Israëlische historicus Ilan Pappé.

U herhaalt de veelgehoorde bewering dat Israël in 1948 zou zijn opgericht door een “VN-resolutie die het bestuurlijke district Palestina verdeelde in een Joodse en een Arabische staat.” Dat is een haast onuitroeibare canard. Het VN-verdelingsplan van november 1947 was een voorstel van de Algemene Vergadering en was niet wettelijk bindend. Alleen resoluties van de Veiligheidsraad zijn dat. Het plan was opgesteld door UNSCOP (United Nations Special Committee on Palestine) een comité waarin geen enkel Arabisch land, laat staan de overweldigende meerderheid van de bevolking van Palestina vertegenwoordigd was. Het plan kende 55% van het grondgebied toe aan een minderheid van 30% van de bevolking. De werkelijkheid is dat Israël is ontstaan door militair geweld en door een massale etnische zuivering waarbij 750 000 Palestijnen van huis en grond werden verdreven en meer dan 500 dorpen werden vernietigd en van de kaart geveegd.

U vindt dat ik, zoals iedereen die vrede wil, “het bestaansrecht van Israël” moet erkennen. De eis tot “erkenning van het bestaansrecht” is een valstrik. Landen worden niet erkend, regeringen en regimes wel (of niet.) Eisen dat het “bestaansrecht van Israël” zou worden erkend is eisen dat een regime wordt erkend dat apartheid en discriminatie in zijn wetten heeft verankerd. Het zou net hetzelfde zijn alsof men destijds van de zwarte meerderheid had geëist het “bestaansrecht” van het blanke minderheidsregime in Zuid-Afrika te erkennen.

Het zou bovendien nuttig zijn als u zou aangeven wélk Israël erkend moet worden: het Israël met de grenzen van 1949, die van 1967 of die van het Trump-Netanyahuplan dat vrijwel heel het historische Palestina aan Israël toekent. De PLO, nog altijd de grootste Palestijnse verzetsorganisatie, heeft in 1988 al het “bestaan van Israël” erkend en in 2017 verklaarde Hamas bereid te zijn te onderhandelen op basis van een “twee-statenoplossing.” Het is wachten op de erkenning door Israël van “het bestaansrecht” van de Palestijnse natie. Het tegendeel gebeurt. In 2018 werd in Israël de basiswet Joodse Natiestaat goedgekeurd waarin het zelfbeschikkingsrecht van de Palestijnse natie uitdrukkelijk wordt ontkend en waarmee de apartheid in Israël in de wet wordt gebeiteld.

Met de meeste hoogachting

Johan Depoortere

Van: BERX Cathy

Verzonden: zaterdag 8 februari 2020 17:11

Aan: jdpmash@gmail.com

Onderwerp:

Geachte heer Depoortere,

Heel hartelijk dank voor uw uitgebreide reactie op mijn stuk dat FJO op de webstek plaatste. Ik geef toe, ik zou het wellicht niet hebben geschreven, mocht het niet gepubliceerd zijn op de vooravond van de 75ste verjaardag van de bevrijding van Auschwitz in Yad Vashem. Vooral het moment vond ik weinig fijngevoelig en nodeloos kwetsend.

Allicht zal u antwoorden dat het evenmin van weinig tact getuigde dat ook premier Netanyahu en vicepresident Pence de herdenking aangrepen om een uitgesproken politieke boodschap te brengen. Toegegeven, en voor zover relevant: de boodschap en toon van de opperrabbijn van Israël Meir Lau sprak ook mij veel meer aan.

Maar ik hoop dat u het mij niet kwalijk neemt dat de industriële uitroeiing van Joden (van nog-niet of pasgeboren tot ouderen en iedereen daartussen) door nazi-Duitsland, en daarmee de poging om het Joodse volk, haar geschiedenis en cultuur te vernietigen me diep blijft raken. En bijgevolg vind ik het ook niet enkel legitiem maar een plicht om allen die toen het leven lieten of op de ene of de andere manier verder moesten met hun leven, te blijven gedenken. Net zoals toenmalig Russisch VN-ambassadeur Andrej Gromyko in 1947 verklaarde dat hij ‘de wens en het recht van het Joodse volk op een eigen staat legitiem vond, aangezien geen enkele Europese staat bij machte is geweest om de elementaire rechten van het Joodse volk te verdedigen en het tegen het geweld van de fascistische beulen te beschermen’.

Ik vind dat allermint een ‘tot op de draad versleten refrein’. Vooral ook daarom niet, omdat sommige landen en regimes inderdaad nog steeds de vernietiging van Israël tot uliem doel hebben. Uitgerekend enkele Arabische Israëli hebben me onlangs zeer uitvoerig geïnformeerd over de bepalingen hierover in de Iraanse Grondwet en de geopolitieke, financiële en militaire strategieën van (o.m.) dat land om die doelstelling te bereiken. U kent die allicht nog veel beter dan ik. Het was daaraan dat ik –allicht enigermate gechargeerd- refereerde toen ik allusie maakte op uw eventueel onuitgesproken drijfveer en uliem doel. Na het lezen van uw reactie vind ik ze zelfs nog urgenter. U lijkt Israël en Joden zowaar te haten...

Tijdens mijn verblijf in Israël had ik de kans om nogal wat mensen te spreken. Een aantal keer greep ik de kans om kort in te gaan op de fundamentele principes van waaruit ik naar de wereld en de verhouding tussen mensen tracht te (blijven) kijken en vergeef me deze uitweiding: 1) niemand kiest waar, wanneer en in welk gezin hij/zij wordt geboren. Het is dan ook niemands schuld noch verdienste om in een joods, Palestijns, Christelijk, vrijzinnig gezin te worden geboren en gesocialiseerd; 2) elke mens is uniek en onvervangbaar en verdient dus alle respect: of zoals Amos Oz het schrijft: het leven (van eenieder) is belangrijker dan andere waarden, overtuigingen of religies; 3) een mensenleven is die spreekwoordelijke fractie van een seconde tussen een eindeloos nog niet zijn en een al even eindeloos nooit meer zijn. Dat moet aanzetten tot nederigheid en de ruimte voor eenieder om in de grootst mogelijk vrijheid en de best mogelijke omstandigheden zijn of haar leven te leiden en geluk na te streven voor zichzelf en wie hem/haar dierbaar is. (Ik geef toe dat sommigen mij antwoordden dat lang niet iedereen zo denkt...Ik gaf op mijn beurt toe dat dit allicht een erg naïeve, wereldvreemde houding is, mogelijk makkelijk in mijn positie, maar dat ik ze –allicht tegen beter weten in- toch blijf verdedigen.)

Ook vanuit dat perspectief vind ik de vele gebroken levens van vaak erg jonge Palestijnen uiteraard erg tragisch. Zonder afbreuk te doen aan die tragedie, is het wel jammer dat het rapport van 25 februari waarnaar u verwijst niet ook of amper aandacht besteedt aan de context en inschatting of lezing ervan op het ogenblik dat geweld werd gebruikt, zoals: of en in welke mate werden slachtoffers ook gebruikt/misbruikt als menselijke schilden? Handelden ze 'als martelaren' ook in het vooruitzicht van beloningen voor zichzelf of hun familie? Kon er gereede twijfel ontstaan dat vele van hen daadwerkelijk een veiligheidsrisico vormde?

Begrijp me niet verkeerd: ik zeg niet dat dat zo is, ik schrijf enkel dat het rapport niet in gaat op die vragen. Nu en dan schrijft de commissie wel dat ze niet kan of kon inschatten of sprake was van een immanente dreiging. Ze verwijst ook expliciet naar het bestaan en gebruik van 'cross-border tunnels', het werpen van brandbommen en/of ballonnen met explosieven, evenals het afvuren van raketten om lukraak zoveel mogelijk mensen te treffen en/of schade aan te richten. Valt uit te sluiten en zou het niet denkbaar zijn dat ook dat allemaal mee bijdraagt tot grotere, legitieme alertheid en zenuwachtigheid en een erg complexe inschatting van de dreiging op het moment zelf? Het graven van de tunnels, het afvuren van raketten, het over de grens werpen van brandbommen of ballonnen met explosieven is ook niet de meest doeltreffende strategie voor wie vrede en goed nabuurschap beoogt.

Door de manier van voorstellen met de tabel van het aantal doden en gewonden 'aan elke kant' wordt m.i. ook impliciet het gebrek aan proportionaliteit in geweldgebruik gesuggereerd. Ik weet dat het louter speculatief is, maar het is niet geheel ondenkbaar dat het aantal slachtoffers nog veel hoger zou zijn mocht de iron dome niet bestaan en sinds 2012 zodanig effectief is dat het met ca. 99% nauwkeurigheid raketten uit de lucht haalt.

Opnieuw, elke waarachtig vredelievende persoon die het leven laat en/of levenslang gehandicapt raakt aan welke kant dan ook, is er een teveel – ik ben er trouwens van overtuigd dat ook veel Joodse Israëli daarvan overtuigd zijn- maar voor een echt en volledig beeld, is het m.i. wachten op de uitspraak van het ICC omdat dat –hopelijk- met een beter en breder beeld een oordeel kan vellen.

Zelfs na het lezen van het interessante stuk van Martijn Lauwers is wat ik schreef geen grap, voor wie weet dat een groot deel van de problemen ook samenhangen met het gebrek aan riolering en andere voorzieningen. Allicht zal u ook dat afdoen als propaganda, maar zou het niet veel wijzer zijn om geld

en steun niet langer te investeren in raketten, wapentuig en drones, vergoedingen voor families van 'martelaren' maar in goede publieke voorzieningen, onderwijs, gezondheidszorg...

Ok, het klopt: op 29/11/1947 nam de AV van de UN resolutie 181 aan die o.m. stelde dat er uiterlijk op 1 oktober 1948 'een onafhankelijke Arabische en een onafhankelijke Joodse staat moesten bestaan, naast een bijzonder internationaal bestuur voor de stad Jeruzalem. Tegelijk werd aan de Veiligheidsraad de opdracht gegeven om die beslissing uit te voeren. De Arabieren wezen elke verdeling van Palestina af en begonnen met oorlogsvoorbereidingen waarop Joden reageerden, Ben Gurion de onafhankelijkheid uitriep en de Arabieren Israël de oorlog verklaarden...Wat mij betreft is rechtvaardige vrede in en voor de toekomst wel belangrijker dan het verleden. Het is inmiddels lang geleden, maar volgens wat ik me herinner van mijn colleges Internationaal Recht worden wel degelijk **staten** erkend. 'De erkenning van een staat door een andere staat is een eenzijdige rechtshandeling van die staat die daarmee te kennen geeft dat hij de nieuw erkende staat als lid van het internationale statensysteem aanvaardt en alle gevolgen van die erkenning wil accepteren'. 'Regeringen of regimes' erkennen zou ook nogal onpraktisch zijn. Staten, landen blijven doorgaans (behoorlijk lang) bestaan, regeringen en regimes 'komen en gaan'. Stelt u zich even een internationale rechtsorde voor waarin staten na elke regeringswissel in een andere staat moeten overgaan tot een nieuwe erkenningsprocedure...Omgekeerd kan het aantreden van een regering en/of machtsgreep door een vijandig regime dat bijv. systematisch en op grote schaal de internationale rechtsorde schendt, wel aanleiding geven tot de intrekking van een erkenning. Dat gebeurt uiterst uitzonderlijk, veronderstelt een objectieve toets met de toestand in vergelijkbare andere landen en heeft vooral dan betekenis wanneer werkelijk een overgroot deel van de wereldgemeenschap tot die beslissing overgaat.

En ja – voor wat het waard is, want wie ben ik- ik ben wel degelijk voor een tweestaten-oplossing, dat schreef ik ook expliciet. Minstens kon u, kan de lezer het afleiden uit mijn verwijzing naar Amos Oz. Voorts hoop(te) ik vooral vurig dat zou worden voortgebouwd op de Olso-akkoorden. Andermaal en allicht naïef, ben ik vooral gewonnen voor de ideeën die Amos Oz ontwikkelde in 'Hoe genees je een fanaticus' en zijn geactualiseerde doorslag ervan: 'Beste fanatici'. Ik beken, ik houd mateloos veel van behoorlijk veel Joodse kunstenaars en schrijvers zoals de genoemde Amos Oz, David Grossman, Meir Shalev, Etgar Keret, Nir Baram...Maar, met was evenzeer geraakt door Elias Koudry en las/lees ook graag Naguib Mahfouz, Alaa Al Aswani....en ik weet dat er nog veel te ontdekken valt. Literatuur is geen harde politiek, maar –vooral pro-vrede- wens ik de politiek wel voldoende verbeeldingskracht om daartoe bij te dragen.

En put ik hoop uit de woorden van de viceburgemeester van Jeruzalem: ik wil een gedeelde, geen verdeelde stad en de moedige inspanningen die ze daarvoor levert. In de hoop dat vooral ook het Arabisch deel ervan en bij uitbreiding Palestijnen in het algemeen er sterker en beter van worden.

En voorts blijf ik onder de indruk van de grote veerkracht van Israël, en van de bijdrage tot onderzoek, wetenschap, ontwikkeling en innovatie waartoe overduidelijk alle Israëli kunnen bijdragen ongeacht of ze Joods, Arabisch, christelijk of 'niets van dat alles zijn'. Bovenal zag ik, ondanks veel, vooral ook waarachtige hoop dat Palestijns gebied even welvarend mag worden en alle Palestijnen –voor zover die net als zij waarachtige vrede wensen- een even succesvol en gelukkig leven zouden kunnen uitbouwen. Velen dragen daar overigens ook actief toe bij. De Basiswet Joodse Basisstaat verandert er op het terrein alvast niets aan. Of die wijs was, laat ik in het midden. De meningen erover zijn scherp verdeeld: van pure apartheid volgens sommige Arabische Israëli over een overbodige, want pure symboolwet die niets aan de werkelijkheid verandert resp. een basiswet die de tweestatenoplossing vergemakkelijkt volgens vele anderen tot een 'cruciaal moment in de annalen van het zionisme en de staat Israël', aldus de initiatiefnemers.

Anders dan Grondwetten van sommige andere landen, behandelt hij wel nadrukkelijk en exclusief een interne aangelegenheid. Het territoriale toepassingsgebied is het land, de staat Israël, zo blijkt zeer uitdrukkelijk uit de bepalingen van de basiswet. Bovendien erkent de basiswet de bijzondere status van het Arabisch. Zoals u ongetwijfeld weet, is het Arabisch haast alom present in Israël, de meeste Joodse kinderen leren het ook gewoon op school. Om eerlijk te zijn: ik zag veel meer Arabisch in Israël dan Frans in Vlaanderen of Nederlands in Wallonië...of maakt onze taalwetgeving ook van onze gemeenschappen 'apartheidsdeelstaten'?

En last but not least, want dat was het uitgangspunt ja, ik zal blijven deelnemen aan herdenkingen van de slachtoffers van de Holocaust. En ja, ze zullen me steeds weer raken en stil maken. En ja, ik zal blijven opkomen voor herinneringseducatie. En ja, ik heb het erg moeilijk met verwijten dat de Holocaust politiek wordt misbruikt. Doden kunnen niet spreken, maar ze vragen evenmin om te worden vergeten.

Hartelijke groet,

Cathy Berx

Van: Johan Depoortere <jdpwash@gmail.com>

Verzonden: zaterdag 8 februari 2020 18:42

Aan: BERX Cathy <Cathy.BERX@provincieantwerpen.be>

Onderwerp: Re:

Geachte mevrouw Berx,

Ik kan het ten zeerste waarderen dat u ondanks uw drukke bezigheden de moeite neemt om te antwoorden. Helaas hebt u me niet met nieuwe argumenten kunnen overtuigen. U verwijt mij eenzijdigheid maar in uw lange brief vind ik alweer niets anders dan een herhaling van de uiterst betwistbare Israëlische propagandistische versie van de feiten. Geloof u écht dat de excuses - "menselijk schuld," tunnels, niet kunnen inschatten enz. – de dood van 300 ongewapende burgers kunnen verantwoorden? Geloof u écht dat Israël aan zijn internationale verplichtingen als bezettende macht voldoet? Daar hoort onder andere toe: de verantwoordelijkheid voor goede voorzieningen, onderwijs, gezondheidszorg.... Geloof u in tegenstelling tot de Verenigde Naties écht dat Gaza een leefbaar gebied is of wijst u elke Israëlische verantwoordelijkheid voor de onmenselijke omstandigheden daar af? Hebt u het gebied overigens bezocht zo dat u het met eigen ogen kan vaststellen?

Wat me nog meer verbaast is dat u blijkbaar volhardt in uw geloof in de mythe dat Israël zou opgericht zijn door de Verenigde Naties. U schrijft dat aan de Veiligheidsraad opdracht werd gegeven om resolutie 181 – een aanbeveling, geen opdracht - uit te voeren. Dat klopt, maar de Veiligheidsraad heeft dat nooit gedaan en de resolutie is daar een stille dood gestorven. In 1948 werd het probleem Palestina weer naar de Algemene Vergadering verwezen. Wat betreft de oorlog van 1948, die is al vóór de eenzijdige onafhankelijkheidsverklaring door de zionistische beweging uitbroken door de aanvallen van de Haganah en van Joodse milities op Palestijnse dorpen en steden: Jaffa op 27 april met de totale vernietiging van de volkswijk Al Manshieh, Haifa en omgeving op 21 april, West Jeruzalem op 14 mei – de dag vóór de uitroeping van de Joodse staat. In het lijvige boek "All that remains" van Walid Khalidi kunt u alle details vernemen van het lot dat meer dan 500 Palestijnse dorpen werd beschoren vóór en na de onafhankelijkheidsverklaring.

Maar wat mij het meeste stoort aan uw lange brief is dat u nogmaals uw verdachtmakingen herhaalt. U blijft het antwoord schuldig op mijn vraag wat u precies bedoelt met wat u mijn "onuitgesproken drijfveer" en "ultieme doel" noemt. U voegt er integendeel nog een beschuldiging aan toe als u suggereert dat ik "Joden zou haten." Dat is een zware betichting en ik kan u verzekeren dat ze niet klopt. Wat ik haat is discriminatie en apartheid. Ik sta daarin gelukkig niet alleen zoals ik mag merken bij veel van mijn Joodse vrienden en de talloze Joodse gewone burgers, intellectuelen, studenten, activisten en schrijvers die het misbruik van de Holocaust voor de politieke doeleinden van het zionisme aanklagen.

Met de meeste hoogachting

Johan Depoortere

Van: BERX Cathy

Verzonden: zaterdag 8 februari 2020 22:11

Aan: 'Johan Depoortere' <jdpwash@gmail.com>

Onderwerp: RE:

Geachte heer Depoortere,

Zoals ik al schreef, we zullen elkaar niet overtuigen. En net daarom, raken we allicht niet verder dan 'lets agree to disagree'. Kennelijk heb ik andere Joodse vrienden, burgers, intellectuelen, studenten, activisten en schrijvers ontmoet...Ik schreef ook 'lijkt te haten', niet 'haat'...Ik heb de resolutie van de AV geciteerd, die gekend is onder de titel 'creatie van een Arabische en Joodse staat in Palestina'. Dat de VR er geen uitvoering aan gaf niettegenstaande de resoluties hem die opdracht gaf, kan u moeilijk aan de 'partijen' zelf verwijten. Het reduceert de resoluties van de AV van de VN in elk geval niet tot 'beslissingen van de kaartclub om de hoek'.

Hetzelfde geldt voor resolutie 217 van 10 december 1948 houdende de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens, om maar een voorbeeld te geven.

Maar ik stel voor om het debat te sluiten en ik zal in elk geval het gesprek met vele kennissen, vrienden, intellectuelen, studenten, burgers ... in het Midden-Oosten blijven verder zetten in alle openheid en ontvankelijkheid.

Hartelijke groet,

Cathy

Op 8 feb. 2020 om 22:39 heeft Johan Depoortere <jdpwash@gmail.com> het volgende geschreven:
Geachte Mevrouw Berx

Akkoord. We zullen elkaar niet overtuigen. Ik vind het alleen erg jammer dat u mij bedoelingen toeschrijft die mij totaal vreemd zijn. Jammer ook dat u die verdachtmakingen uit in een blad dat geen enkele gelegenheid onverlet laat om antizionisme als antisemitisme te brandmerken.

Ik wilde nog een ander misverstand rechtzetten: het lot van de miljoenen slachtoffers van de nazi's laat mij niet onberoerd zoals u suggereert. Het lijden van het Joodse volk is nauwelijks te bevatten. Jammer dat de zionisten en hun sympathisanten blind zijn voor het lijden van een ander volk: de oorspronkelijke bewoners van Palestina die van de Balfourverklaring tot het schandelijke Trump-Netanyahuplan uit de geschiedenis worden weggeschreven. Voor de zionisten hebben ze nooit bestaan. Hun slogan was immers: "Een land zonder volk voor een volk zonder land." En van Golda Meir is de beroemde uitspraak: "There is no such thing as the Palestinian people."

In maart is mijn fototentoonstelling "De verdwenen dorpen van Palestina," die een deel van de Palestijnse Nakba illustreert, in Blankenberge te bekijken. Ik nodig u alvast van harte uit zodat u ook kennis kunt nemen van het andere deel van het drama van Joden en Palestijnen.

Eén van die dorpen die ik documenteer is Ikrit in Galilea, een christelijk dorp waarvan de bewoners in 1948 werden "ontruimd" met de belofte dat ze later zouden mogen terugkeren. Die belofte werd niet gehouden en de mensen van Ikrit brachten hun zaak vóór het Israëlische hoog gerechtshof. Dat gaf hun gelijk en beval het leger de dorpelingen te laten terugkeren. De legerleiding negeerde de uitspraak en liet op kerstavond 1951 het dorp met bulldozers en dynamiet met de grond gelijk maken. Alleen de kerk bleef overeind en daar komen de dorpelingen nu nog elke eerste zaterdag van de maand de mis vieren. Ikrit is slechts één van de meer dan vijfhonderd dorpen die Israël heeft vernietigd om plaats te maken voor bossen of Joodse nederzettingen.

Ik wens niet minder dan u vrede, maar dan vrede op basis van gelijkheid en rechtvaardigheid. U als politica bent meer bij machte om dat te helpen bewerkstelligen dan een gepensioneerde journalist.

Vriendelijke groet

Johan Depoortere

Van: BERX Cathy

Verzonden: zaterdag 8 februari 2020 23:11

Aan: Johan Depoortere <jdpwash@gmail.com>

Onderwerp: Re:

Wel ja, mijnheer Depoortere als het me lukt, zal ik -met belangstelling- komen kijken.

Een 'politica' ben ik al zo'n 12 jaar niet meer...en zal ik allicht nooit meer worden. U mag mijn rol en impact dus vooral niet overschatten, dat tracht ik -zonder die extreem te minimaliseren- zelf ook niet te doen.

Ik baseerde mijn interpretaties van uw intenties op wat u schreef en was duidelijk niet de enige. De toon, interpretatie en het begrip van uw artikel zouden allicht heel anders zijn geweest, mocht wat u nu schrijft er ook expliciet hebben gestaan.

Maar als gezegd: discussie gesloten.

Hartelijke groeten,

Cathy Berx

Van: Johan Depoortere <jdpwash@gmail.com>

Verzonden: maandag 10 februari 2020 14:39

Aan: BERX Cathy <Cathy.BERX@provincieantwerpen.be>

Onderwerp: Re:

Ik wil nog dit aan onze conversatie toevoegen: gisteren zag ik een uitzending op NPO die een zeer verhelderend beeld geeft van de situatie in Israël, het zionisme en de evolutie in de geesten van een generatie Joden en Palestijnen. Het is het verhaal van een oudere vrouw, een overlevende van de kampen die totaal blind is voor het leed van anderen en anderzijds twee vaders die allebei een dochter verloren hebben in het geweld. Zij - een Jood en een Palestijn - behoren tot de elkaar bestrijdende kampen maar zijn, verenigd door het verdriet om het verlies van een kind, goede vrienden geworden. Deze mensen tonen de weg naar vrede, veel meer dan de politieke leiders die alleen maar haat en vijandschap aanwakkeren maar die helaas de meerderheid vormen. U zou me (en uzelf) heel veel plezier doen door naar die uitzending te kijken: Het Israël van Heertje en Bromet https://www.npostart.nl/het-israel-van-heertje-en-bromet/09-02-2020/VPWON_1295663

Vriendelijke groet

Johan Depoortere